

derfor ikke forlange, at Arbejdsløshedskasserne skal være naaet op paa et saa fast Grundlag, som ellers vilde have været Tilfældet. I hvilken Grad Kassernes Bæreevne i dette Øjeblik er truet, ved jeg ikke, den højtærede Minister har ikke i sin Fremsettelsestale givet Oplysning derom. Men Oplysninger paa dette Punkt kan antagelig tilgaa det Udvalg, som vil blive nedsat om Sagen. Vi fra vor Side er villige til, hvis Forholdene efter saadanne Oplysninger viser sig at give Anledning dertil, at være med til at styrke Arbejdsløshedskasserne, saa meget mere som det, der her er stillet Forslag om, i Virkeligheden holdes indenfor overmaade beskedne Rammer og ikke en Gang bringer Statstilskuddet op til den Størrelse, det havde i Tiden mellem 1921 og 1924. Efter den gældende Lov kan man sige, at af Arbejdsløshedskassernes Indtægt kommer 61 pCt. ved Bidrag fra Arbejderne, 21 pCt. ved Bidrag fra Staten og ca. 18 pCt. ved Bidrag fra Kommunerne. Efter den i det foreliggende Lovforslag foreslaaede Ændring vil 57 pCt. af Kassernes Indtægt fremkomme ved Bidrag fra Medlemmerne, 26 pCt. ved Bidrag fra Staten og 17 pCt. ved Bidrag fra Kommunerne. Drager vi nu en Sammenligning mellem det, her er foreslaaet, og Forholdene, som de laa efter den Lov, det ærede Medlem Hr. Kragh som Indenrigsminister gennemførte i 1921, vil vi se, at efter denne Lov udgjorde Arbejdsløshedskassernes Medlemmers Bidrag 55 pCt. af Kassernes Indtægt, Statens Bidrag 27 pCt. og Kommunernes Bidrag 18 pCt. Altsaa, Staten ydede 27 pCt., medens den efter det foreliggende Lovforslag vil komme til at yde 26 pCt. Det naar altsaa ikke, hvad der i sin Tid gennemførtes i 1921.

I Lovforslagets § 4 c. og d. findes der Bestemmelser, der tager Sigte paa Forhøjelse af den ekstraordinære Understøttelse. Det foreslaas, at Understøttelsen i det kommende Halvaar skal naa den samme Højde som den vedtægtsmæssige Understøttelse i Arbejdsløshedskasserne. Vil man spørge, hvor meget det vil betyde i Forhøjelse af den ekstraordinære Arbejdsløshedsunderstøttelse i dette Øjeblik, vil jeg tro, at man kan sige, at det for Forsørgere vil betyde en gennemsnitlig ugentlig Forhøjelse paa omkring 7—9 Kr. og for ikke Forsørgere, enligstillede Personer, en Forhøjelse af gennemsnitlig ca. 9 Kr. pr. Uge. Med andre Ord en Forhøjelse, der for Forsørgere omtrent svarer til den, som C.-Nævnet er gaaet med til for de kommende to Uger. Det Forslag, her er stillet som gældende for det kommende halve Aar, kan dog formentlig ikke være velovervejet, hvad angaar Bestemmelsen om en

forholdsvis meget større Forøgelse af Understøttelsen for enligst stillede end for Familieforsørgere. Jeg vil dog tro, at der, naar man staar midt i Vinteren med de Vanskeligheder, den fører med sig, vil være Grund til først og fremmest at værge og hæge om Familieforsørgerne. Selv om de Beløb, man herigennem vil komme op paa i det kommende halve Aar, ikke væsentlig overstiger det, C.-Nævnet har givet sin Tilslutning til for de kommende to Uger, og selv om dette Beløb for Familieforsørgere for Øjeblikket vel ikke kan kaldes overdrevent, vil jeg dog sige et Par Ting herom. For det første, at det ikke gaar an i dette Øjeblik at fastsætte en Forhøjelse et halvt Aar ud i Fremtiden, samtidig med at vi staar i en Prisfaldsperiode. Disse Understøttelser maatte, hvis man skulde gaa med hertil, nødvendigvis bevæge sig med Prisfaldet. Men dernæst vil jeg gerne minde om, at Adgangen til den væsentligste Del af den Forhøjelse, som her er foreslaaet, i Virkeligheden i dette Øjeblik staar Socialministeren aaben efter den gældende Lov, idet Ministeren efter Indstilling fra C.-Nævnet kan forhøje Understøttelsen til den vedtægtsmæssige Størrelse. Da vi, som jeg allerede har nævnt et Par Gange, forleden Dag saa Ministeren faa C.-Navnets enstemmige Tilslutning til Forhøjelse af disse Satser for de kommende to Uger, kan jeg for mit Vedkommende ikke tro andet end, at Nævnet ogsaa fremtidig vil være lydært i en særlig vanskelig Periode, naar den, som det nu er Tilfældet, falder midt i selve Vinterens Hjerte.

Jeg skal efter disse Bemærkninger slutte med at sige, at det radikale Venstre altid har anerkendt og ogsaa fremtidig vil anerkende det fælles Samfunds Pligt til at værne om de Mennesker, som uden egen Skyld er arbejdsløse. Men jeg vil samtidig tilføje, at som den økonomiske Fremtid tegner sig for Landet i Øjeblikket, vil efter min Mening Muligheden for i Fremtiden at opfylde denne Samfundspligt i særlig Grad være afhængig af, at alt i vor Pengepolitik sættes ind paa at gøre Krisen saa kortvarig som overhovedet muligt. Det er overordentlig godt og rigtigt, at den højtærede Socialminister har et varmt Hjerte for de arbejdsløse og gerne vil forhøje deres Understøttelser, men jeg betænker mig dog ikke paa for mit Vedkommende at sige, at det alligevel kun er en ringe Ting i Sammenligning med, om han samtidig støtter en Pengepolitik, der først kan ventes at give endelig Stabilitet i vort Møntvæsen, Pengevæsen og Prisniveau om en 2—3 Aar. Fastholdes en saadan Penge-